

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/205/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3812214150
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 07. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Zajacová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2014:3812214150.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Zajacovej a sudcov JUDr. Márie Vrtochovej a JUDr. Denisa Vékonyho v právnej veci navrhovateľa: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpený: TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., advokátska kancelária so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 36 613 843, proti odporcovi: X. B., bytom A. B. XX/X, X., právne zastúpený JUDr. Andrejom Cifrom, advokátom so sídlom J. Kráľa 5/A, Lučenec, za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcu: Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, so sídlom Nám. Legionárov 5, Prešov, IČO: 42 476 778, právne zastúpený JUDr. Andrejom Cifrom, advokátom so sídlom J. Kráľa 5/A, Lučenec, o zaplatenie 9.949,66 Eur s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľa, odporcu a vedľajšieho účastníka proti rozsudku Okresného súdu Prievidza č.k. 12C/29/2013 - 67 zo dňa 20. mája 2013, jednohlasne, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa čo do veci samej **p o t v r d z u j e .**

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o náhrade trov konania **m e n í tak**, že navrhovateľ **j e p o v i n n ý** zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov právneho zastúpenia v sume 523,14 Eur a odporcovi a vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov spoločného právneho zastúpenia v sume 346,46 Eur, advokátovi JUDr. Andrejovi Cifrovi, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Navrhovateľ **j e p o v i n n ý** zaplatiť odporcovi a vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu náhradu trov odvolacieho konania vo výške 277,86 Eur, advokátovi JUDr. Andrejovi Cifrovi, do troch dní.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh navrhovateľa o zaplatenie istiny vo výške 9.949,66 Eur s príslušenstvom, náhradu trov konania mu nepriznal a súčasne ho zaviazal povinnosťou zaplatiť odporcovi a vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu náhradu trov konania v sume 426,41 Eur a vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania v sume 317,36 Eur. Rozhodnutie, ktoré po právnej stránke odôvodnil poukázaním na ust. § 52 ods. 1, § 54 ods. 1, 2, § 100 ods. 1, § 101 Občianskeho zákonníka, ust. § 2 písm. a), b) zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a ust. § 497 ods. 1 Obchodného zákonníka, založil na tom skutkovom základe, že dňa 21.05.2008 uzavrel odporca s právnym predchodcom navrhovateľa Zmluvu o úvere, predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru odporcovi vo výške 6.638,78 Eur (200.000,- Sk). Odporca sa zaviazal dlžnú sumu uhradiť v 72 splátkach po 138,39 Eur (4.169,- Sk) počnúc 21.06.2008 vždy k 21. dňu v mesiaci. Celkom sa odporca zaviazal uhradiť sumu 9.963,75 Eur (300.168,- Sk), z čoho suma 3.324,97 Eur (100.168 Sk) predstavovala úroky a poplatky. RPMN na úver bola dohodnutá vo výške 15,44 %. Podľa sadzobníka poplatkov, ktorý predstavoval neoddeliteľnú súčasť Všeobecných podmienok, bol dohodnutý úrok z omeškania pre prípad omeškania s plnením záväzku vo výške 0,1% denne z dlžnej sumy a zmluvná pokuta vo výške 20% z dlžnej čiastky minimálne 3,32 Eur (100,- Sk). Z platobnej histórie predloženej navrhovateľom vyplynulo, že odporca neuhradil navrhovateľovi žiadne splátky úveru a ku dňu 27.10.2008 nastala mimoriadna splatnosť celého úveru. Dňa 23.09.2009 došlo medzi GE Money, a.s. a navrhovateľom

k uzatvoreniu zmluvy o postúpení pohľadávok, v danej súvislosti však konštatoval, že navrhovateľ do spisu túto zmluvu nepredložil a nepredložil ani prílohu k nej, z ktorej by bolo zrejmé, že došlo k postúpeniu tejto pohľadávky. Pohľadávka navrhovateľa ku dňu postúpenia predmetnej pohľadávky teda predstavovala sumu 9.949,66 Eur, ktorá pozostáva z istiny 6.638,78 Eur, riadneho úroku 3.157,67 Eur, zmluvnej pokuty 110,73 Eur a poplatkov v sume 42,48 Eur. Pokusom o zmier zo dňa 20.07.2012 vyzýval navrhovateľ odporcu k zaplateniu celkovej dlžnej sumy 11.787,37 Eur do 27.07.2012. Z Dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznání záväzku zo dňa 14.06.2010 zistil, že túto dohodu podpísal zástupca navrhovateľa a odporca, pričom v bode 2 pod názvom Uznanie záväzku osoba dlžníka vyhlásila, že uznáva čo do právneho dôvodu a výšky dlh voči pôvodnému veriteľovi GE Money, a.s. v sume 6.638,78 Eur. Forma splatenia úveru bola v tomto prípade dohodnutá v splátkach vo výške 300,- Eur k 15. dňu v mesiaci počnúc dňom 15.07.2010. Z vyjadrenia navrhovateľa a platobnej histórie vyplynulo, že dňa 27.10.2008 došlo k mimoriadnej splatnosti celého úveru a vzhľadom k tomu, že návrh bol podaný až dňa 09.08.2012, vedľajší účastník vzniesol námietku premlčania a žiadal návrh zamietnuť a priznať náhradu trov konania, zatiaľčo odporca sa ku vznesenej námietke premlčania pripojil. S poukazom na vyššie citované ustanovenia právny vzťah medzi účastníkmi konania založený zmluvou označenou ako "Zmluva o úvere a ďalších úverových produktoch" považoval jednoznačne za spotrebiteľskú zmluvu v zmysle ust. § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka účinného v čase uzavretia zmluvy a vzhľadom na právnu úpravu zákona č. 258/2001 Z.z. účinnú v čase uzavretia zmluvy uviedol, že predmetnú zmluvu uzavretú medzi právnym predchodcom navrhovateľa a odporcom možno podriaďiť režimu zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení platnom v čase uzavretia zmluvy. V predmetnej veci vzniesol vedľajší účastník námietku premlčania uplatneného nároku a odporca sa k tejto námietke pripojil, preto sa zaoberal najskôr otázkou, či nárok navrhovateľa je premlčaný alebo nie. V konaní mal za preukázané, že odporca dlh riadne nesplácal, v dôsledku čoho zo strany právneho predchodcu navrhovateľa došlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru ku dňu 27.10.2008, kedy sa celá dlžná suma stala splatnou. Keďže splatnosť dlžnej sumy nastala 27.10.2008, navrhovateľovi uplynula trojročná premlčacia doba podľa predpisov občianskeho práva najneskôr 27.10.2011. Návrh vo veci samej podal dňa 09.08.2012, t.j. po uplynutí trojročnej premlčacej lehoty, preto súd prvého stupňa jeho návrh zamietol ako premlčaný a dodal, že nakoľko došlo k premlčaniu istiny, dochádza k premlčaniu aj jej príslušenstva, a to zmluvných úrokov, ktoré boli splatné spolu so splátkou istiny, ako i úrokov z omeškania. V súvislosti s Dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznání záväzku konštatoval, že týmto nedošlo k účinnému uznaniu záväzku s následkami predĺženia premlčacej lehoty na dobu 10 rokov, keďže z výsluchu odporcu mal preukázané, že zamestnanec navrhovateľa oslovil odporcu kvôli podpísaniu tejto formulárovej listiny s tým, že listina sa týka len splátok úveru. V časti uznania záväzku bola uvedená suma 6.638,78 Eur, pričom v časti 3 mal dlžník zároveň prehlásiť, že má vedomosť o premlčaní dlhu a jeho následkoch. Odporca však vo svojej výpovedi poprel, že by takúto vedomosť naozaj mal a pokiaľ by to tak bolo, dohodu by nebol podpísal. Okrem toho v čase podpisu dohody záväzok odporcu premlčaný ani nebol. Vychádzajúc zo skutkových okolností, za akých navrhovateľ dával podpisovať odporcovi uvedenú istinu, keď tento nemal žiadnu vedomosť o tom, že podpisuje aj uznanie záväzku, resp. či tento je alebo nie je premlčaný a navrhovateľ mal vopred pripravené znenie vyhlásenia odporcu o uznání záväzku, hodnotil súd prvého stupňa takéto konanie ako konanie v rozpore s dobrými mravmi v zmysle ust. § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, pretože navrhovateľ využitím mylných informácií dosiahol uznanie dlhu v záujme predĺženia premlčacej doby i keď odporca nemal vôbec vedomosť a ani vôľu takéto vyhlásenie urobiť. Za evidentné považoval, že úmyslom navrhovateľa bolo zabezpečiť si pre seba právne isté postavenie na úkor nevedomosti odporcu ako spotrebiteľa. Takéto konanie označil za nekalú obchodnú praktiku v zmysle ust. § 8 ods. 4 citovaného zákona, pričom takéto konanie považoval aj za rozporné s dobrými mravmi v zmysle ust. § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka a predmetný úkon označil za neplatný v zmysle ust. § 39 Občianskeho zákonníka. Uznanie záväzku ako nekalú obchodnú praktiku považoval za neplatné, preto bola dôvodne uplatnená námietka zákonnej trojročnej premlčacej doby. V súvislosti s argumentáciou navrhovateľa o rozdielnych účinkoch uznania práva v zmysle ust. § 110 ods. 1 druhá veta Občianskeho zákonníka a uznania dlhu podľa ust. § 558 Občianskeho zákonníka poukázal na to, že vykonaného dokazovania vyplynulo, že zamestnanec navrhovateľa nepredkladal túto dohodu vôbec s úmyslom dosiahnuť uznanie či už práva alebo dlhu, účelom jeho návštevy bolo dojednať splátky a docieľiť podpis dohody zo strany odporcu. O trovách konania rozhodol v zmysle ust. § 142 ods. 1 O.s.p.. V konaní bol úspešný odporca a zároveň vedľajší účastník na strane odporcu, preto im vznikol nárok na náhradu trov konania pozostávajúcu z trov právneho zastúpenia v sume 426,41 Eur (1 úkon právnej pomoci po 151,05 Eur - účasť na pojednávaní dňa 08.04.2013 /odmena znížená o 50% podľa § 13 ods. 2 vyhl. č. 655/2004 Z.z./ x 2 /zastupovanie 2 osôb/, 1 x paušál po 7,81 Eur, cestovné náklady

na trase Lučenec - Prievidza a späť v sume 66,38 Eur, náhrada za stratu času za 10 polhodín po 13,01 Eur, DPH 20% zo sumy 355,34 Eur ... 71,07 Eur). Súd prvého stupňa nepriznal odmenu za úkon prevzatie a príprava zastúpenia vzhľadom k tomu, že za tento úkon bola priznaná odmena vedľajšiemu účastníkovi samostatne. Náhradu trov konania podľa ust. § 142 ods. 1 O.s.p. priznal vedľajšiemu účastníkovi aj samostatne za trovy, ktoré mu vznikli predtým, ako došlo ku spoločnému právnomu zastúpeniu s odporcom. Aktívnym konaním vedľajšieho účastníka bol odporca voči navrhovateľovi v konaní úspešný, preto jeho účasť v konaní ako vedľajšieho účastníka bola podľa jeho názoru účelná a opodstatnená. Z tohto dôvodu zaviazal navrhovateľa povinnosťou nahradiť vedľajšiemu účastníkovi trovy konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia za dva úkony právnej pomoci á 151,05 Eur - prevzatie a príprava zastúpenia, odpor voči platobnému rozkazu zo 16.10.2012 /§ 10 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. v platnom znení/, dvakrát paušál po 7,63 Eur. Trovy spolu predstavovali 317,36 Eur. Za písomné vyjadrenie zo dňa 04.04.2013 mu odmena nebola priznaná, pretože v tomto vyjadrení uviedol obdobné skutočnosti vo vzťahu k dohode o splátkovom kalendári a uznaní záväzku ako v odpore voči platobnému rozkazu zo dňa 16.10.2012. Tento úkon tak nepovažoval za účelne vynaložené trovy vzhľadom k tomu, že podstatné skutočnosti týkajúce sa námietky platnosti dohody a premlčania nároku navrhovateľa už boli obsiahnuté v odpore zo dňa 16.10.2012. V závere skonštatoval, že s ohľadom na odôvodnenie rozhodnutia nepovažuje za potrebné prerušiť konanie a požiadať súd o rozhodnutie o prejudiciálnej otázke.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa, jeho výrokovej časti, ktorou súd prvého stupňa rozhodol o náhrade trov konania odporcu a vedľajšieho účastníka, podali v zákonnej lehote odvolanie odporca a vedľajší účastník na strane odporcu prostredníctvom spoločného právneho zástupcu, navrhli napadnutý výrok zmeniť a priznať odporcovi náhradu trov konania vo výške 304,11 Eur a vedľajšiemu účastníkovi vo výške 565,67 Eur. Zároveň si uplatnili náhradu trov odvolacieho konania za 1 úkon - odvolanie zo dňa 03.07.2013 v celkovej výške 134,78 Eur. Podanie riadneho opravného prostriedku odôvodnili skutočnosťou, že súd prvého stupňa im síce priznal náhradu trov právneho zastúpenia, ale iba v nesprávnej nižšej sume, oproti tomu ako si ju riadne uplatnili. V danej súvislosti poukázali na to, že návrh navrhovateľa bol zamietnutý a im bola priznaná náhrada za tri úkony právnej služby v tarifnej hodnote iba 151,05 Eur, hoci správna tarifná hodnota úkonu má byť 253,94 Eur. Právny zástupca odporcu a vedľajšieho účastníka však vo veci uskutočnil tri úkony právnej služby s tarifnou hodnotou každého úkonu 253,94 Eur - prevzatie právneho zastúpenia, vyjadrenie zo dňa 07.12.2012, teda nie odpor ako nesprávne uviedol súd prvého stupňa, a zastupovanie na meritómom pojednávaní dňa 20.05.2013, ktorých náhradu si riadne uplatnil a vyčíslil v písomnom podaní zo dňa 22.05.2013 spolu v sume 869,78 Eur. Na základe uvedeného vyjadrili presvedčenie, že úspešnému odporcovi a vedľajšiemu účastníkovi bolo na mieste priznať náhradu trov konania voči neúspešnému navrhovateľovi v plnej výške. O dôvodnosti priznania trov vedľajšieho účastníka svedčí podľa ich názoru aj novelizované znenie ust. § 137 O.s.p., ktoré bolo s účinnosťou od 01.01.2012 doplnené zákonom č. 332/2011 Z.z. a medzi trovy konania zaradilo aj náhradu výdavkov právnickej osoby, ktorá je oprávnená zastupovať v konaní podľa osobitného predpisu. V danej súvislosti poukázali aj na rozsudok Súdneho dvora EÚ z 22. decembra 2010 vo veci C-279/09 Deutsche Energiehandels- und Beratungsgesellschaft mbH (DEB) proti Spolkovej republike Nemecko, podľa ktorého sa zásada účinnej súdnej ochrany, ako je stanovená v čl. 47 Charty základných práv EÚ, má vykladať v tom zmysle, že nie je vylúčené, aby sa jej dovoľovali právnické osoby a pomoc poskytnutá na základe tejto zásady môže zahŕňať najmä oslobodenie od platenia trov konania alebo zastupovanie advokátom. V zmysle uvedeného Krajský súd v Prešove svojím uznesením č. k. 3Co/131/2011 - 85 zo dňa 13. januára 2012 zmenil uznesenie súdu prvého stupňa a ustanovil vedľajšiemu účastníkovi - právnickej osobe zameranej na ochranu spotrebiteľa advokáta konštatujúc, že nie je možné neodôvodnene a bez akýchkoľvek logických súvislostí podmieňovať spôsobilosť občianskeho združenia na vykonávanie predmetu svojej činnosti odbornosťou v odbore právo. Odmietnutie práva nemajetného združenia na plnú náhradu trov konania by podľa nich de facto znamenalo nemožnosť reálnej ochrany spotrebiteľov na súdoch. Účelnosť trov vynaložených na právnu pomoc možno odvodiť z čl. 47 ods. 2 Ústavy, právo účastníka na náhradu trov konania v úspešnom súdnom spore vyplýva z nálezov Ústavného súdu SR, napr. II.ÚS 78/03, II.ÚS 31/04, II.ÚS 56/05, IV. ÚS 147/08, II.ÚS 122/09. Poukázali aj na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo 71/2010, uznesenie Krajského súdu v Košiciach č. k. 9Co/59/2012-69 zo dňa 30. apríla 2012, uznesenie Krajského súdu v Nitre č. k. 9Co/172/2012 - 137 zo dňa 23. augusta 2012, uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 15Co/92/2012-69 zo dňa 10. mája 2012, uznesenie Krajského súdu v Trenčíne č. k. 17Co/220/2012 - 104 zo dňa 18. júla 2012 a ďalšie. Argumentáciu žalobcu, že vedľajší účastník - združenie na ochranu

spotrebiteľa - musí byť schopný poskytnúť právnu pomoc pri súdnych konaniach v spotrebiteľských veciach, považovali za zjavne účelovú, nelogickú až absurdnú. Zdôraznili, že vedľajší účastník je pripravený dôsledne presadzovať a chrániť oprávnené záujmy spotrebiteľov aj v súdnych konaniach, a to vystupovaním proti dodávateľom na základe princípu "rovnosti zbraní" - vrátane možnosti zastúpenia vedľajšieho účastníka advokátmi, čím navrhovateľ získava rovnocenného partnera v riešení právnych otázok, pretože priemerný spotrebiteľ sa nedokáže náležite brániť a v dôsledku svojej neinformovanosti, prípadne nedostatku prostriedkov na právne zastúpenie, rezignuje. Keďže v danej právnej veci sú uplatňované nároky proti spotrebiteľovi, je potrebné použiť normy spotrebiteľského práva aj výkladové pravidlá ich aplikácie. V rámci spotrebiteľského práva pozitívny zásah štátu, ktorý je realizovaný spotrebiteľskou právnou úpravou, kompenzuje nerovnováhu medzi dodávateľom a spotrebiteľom. Pri ochrane spotrebiteľa musí zohrať úlohu aj súdna moc aplikačnou praxou, a to aj v otázke rozhodovania o trovách konania subjektov, ktoré vystupujú na ochranu spotrebiteľa.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ, v ktorom navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutom rozsahu preskúmal a v zmysle ust. § 220 O.s.p. tento zmenil tak, že vyhovie návrhu navrhovateľa v plnom rozsahu. Zároveň si uplatnil právo na náhradu trov odvolacieho konania, pozostávajúcich z odmeny za jeden úkon právnej služby (podanie odvolania) spolu s režijným paušálom v celkovej výške 304,73 Eur vrátane DPH. Odvolaním navrhovateľ napadol všetky výroky rozsudku súdu prvého stupňa. V časti zamietnutia jeho návrhu poukázal na skutočnosť, že dňa 14.06.2010 odporca podpísal Dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku (ďalej len Dohoda), prostredníctvom ktorej uznal záväzok voči pôvodnému veriteľovi vzniknutý zo Zmluvy o úvere č. 1186726419, vo výške istiny 6.638,78 Eur s príslušenstvom čo do dôvodu a výšky a zaviazal sa svoj záväzok splatiť. Predmetná dohoda podľa jeho názoru spĺňa všetky náležitosti vyžadované zákonom a na to, aby nastali právne účinky spojené s uznaním práva podľa ust. § 110 ods. 1 druhá veta Občianskeho zákonníka, sa nevyžaduje, aby dlžník mal v čase uznania vedomosť o premlčaní dlhu. Uznanie práva v zmysle ust. § 110 ods. 1 druhá veta Občianskeho zákonníka nemožno podľa neho stotožňovať s inštitútom uznania dlhu podľa ust. § 558 Občianskeho zákonníka, čo potvrdzujú aj odlišné právne dôsledky, ktoré s nimi zákon spája. Vzhľadom k uvedenému doba, ktorá do uznania dlhu uplynula, sa stala právne bezvýznamnou a začala plynúť nová 10-ročná premlčacia doba. Z uvedeného dôvodu sa odporca nemôže brániť námietkou premlčania, pričom rovnaký právny názor zastáva aj Najvyšší súd ČR napr. v rozsudku sp. zn. 3 Cz 6/68, ale aj 33 Odo 133/2005. Na základe toho považoval úvahy súdu o účelových a špekulatívnych tvrdeniach navrhovateľa ohľadom rozdielnych účinkov uznania práva podľa ust. § 110 ods. 1 druhá veta Občianskeho zákonníka a uznania dlhu podľa ust. § 558 Občianskeho zákonníka za absurdné. Formu Dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku, uzatvorenej medzi veriteľom a prístupujúcim dlžníkom, nepovažoval za nič neobvyklé a už vôbec nie za nekalú obchodnú praktiku zo strany veriteľa. Z vykonaného dokazovania mu vôbec nebolo zrejmé, ako súd prvého stupňa dospel k záveru o tom, že predmetná dohoda je nekalou obchodnou praktikou a zdôraznil, že mal možnosť v tom čase domáhať sa zaplatenia svojej pohľadávky na súde, odporca sa však rozhodol dohodu podpísať a uhrádzať svoj dlh v splátkach, čím si svoje postavenie v čase podpisu dohody nijako nezhoršil. Súdu prvého stupňa ďalej vytýkal, že neprihliadol na jednoznačný dôkaz, že odporca sa s veriteľom na splátkach dlhu dohodol a zároveň uznal svoj záväzok. Za bezbrehú a ničím neodôvodnenú ochranu odporcu ako spotrebiteľa, porušujúcu zásadu rovnosti účastníkov, preto považoval takéto vyhodnotenie listinných dôkazov, vedúce k tomu, že osoba, ktorej bol úver poskytnutý, tento nakoniec nebude musieť vrátiť. Predmetný postup súdu prinúti veriteľov neposkytovať dlžníkom možnosť splácania dlhu v splátkach, ale okamžite pohľadávky uplatniť na súde. Zároveň vyjadril nesúhlas s priznaním trov právneho zastúpenia odporcovi a vedľajšiemu účastníkovi konania na strane odporcu. Mal za to, že vyjadrenia či už písomne alebo ústne podané v mene odporcu nespĺňajú požiadavku účelnosti, rovnako tak účasť na pojednávaní. Nespochybnil právo odporcu zvoliť si v konaní svojho právneho zástupcu, avšak nevidel účelnosť v podobných, v podstate sa opakujúcich úkonoch, ktoré vykonal ten istý právny zástupca raz ako zástupca vedľajšieho účastníka, raz ako zástupca odporcu. Ďalej konštatoval, že v danom prípade dochádza k zneužívaniu inštitútu ochrany spotrebiteľa a právnej úpravy trov konania, čo odôvodňuje aplikáciu ust. § 150 ods. 1 O.s.p.. Svoj nesúhlas s priznaním trov vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcov odôvodňoval argumentáciou, v zmysle ktorej vedľajší účastník - združenie na ochranu spotrebiteľa - musí byť sám z podstaty svojej existencie schopný poskytnúť právnu pomoc pri súdnych konaniach v spotrebiteľských veciach. Združenia na ochranu spotrebiteľa podľa § 25 zákona č. 250/2007 Z. z. majú pritom možnosť využívať aj určenú podporu ministerstva. Tieto právne závery ustálil aj Krajský súd v Bratislave vo

svojom rozhodnutí sp. zn. 5Co/26/2012, ako aj v rozhodnutí sp. zn. 3Cob/259/2011. Ako vyplýva z dôvodovej správy k zákonu č. 384/2008 Z.z., cieľom novelizácie Občianskeho súdneho poriadku bolo posilniť ochranu spotrebiteľa v sporoch vyplývajúcich zo spotrebiteľských zmlúv a umožniť širšiu ochranu osobám, na ochranu ktorých sú zriaďované rôzne právnické osoby, najmä združenia na ochranu spotrebiteľov. Mal za to, že úmyslom zákonodarcu bolo umožniť kvalifikovanú ochranu spotrebiteľa priamo na ten účel zriadeným subjektom, ktoré budú spôsobilé poskytnúť spotrebiteľovi kvalifikovanú pomoc, a ktoré budú v danej oblasti aj materiálne aj personálne vybavené a odborne kompetentné. Z vlastných skúseností disponoval vedomosťou, že združenie vstupuje do množstva konaní bez ohľadu na stav konania a vôľu odporcu, a to oznámením o vstupe združenia do konania, ktoré obsahuje žiadosť o zaslanie žaloby a návrh na priznanie trov konania. Z uvedeného je zrejmé, že pred zaslaním oznámenia o vstupe do konania, združenie nemá žiadnu vedomosť o prejednávacom prípade. Navyše vedľajší účastník viaceré procesné podania nadbytočne opakuje bez uvedenia nových, významných skutočností vzťahujúcich sa na predmet sporu. Rovnaký právny názor vyjadril aj Krajský súd v Košiciach v rozhodnutí sp. zn. 6Co/141/2012. Ďalej poukázal na to, že uvedenú činnosť by malo byť schopné účelne zabezpečiť aj samotné združenie. Paušálny vstup združenia zastúpeného advokátom do konaní, v ktorých pre vstup nebol žiadny dôvod, iba zbytočne navyšuje trovy konania a navodzujem dojem, že účelom vstupu nebola ochrana práv spotrebiteľa, ale získanie finančných prostriedkov v podobe náhrady trov právneho zastúpenia. Obdobný právny názor vyslovil aj Krajský súd v Banskej Bystrici v rozhodnutí sp. zn. 17Co/91/2012, ako aj Krajský súd v Bratislave v rozhodnutí sp. zn. 9Co/420/2012, v ktorých vyjadrili dôvodné podozrenie, že skutočným cieľom združenia nie je ochrana práv konkrétneho spotrebiteľa, ale zárobková činnosť právneho zástupcu vedľajšieho účastníka v podobe náhrady trov právneho zastúpenia. V zmysle uvedeného navrhovateľ zastával názor, že trovy vedľajšieho účastníka nie sú trovami účelne vynaloženými na uplatňovanie alebo bránenie práva, pričom Súd by nepriznaním náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi neporušil právo na právnu pomoc a rovnosť účastníkov konaní podľa čl. 47 ods. 2,3 Ústavy SR, čo vyvodil o.i. z nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 78/03. Odhliadnuc od uvedeného nárok na náhradu trov právneho zastúpenia nemožno priznať, ak sa určité procesné podanie nadbytočne opakuje bez uvedenia nových, procesne významných skutočností. Uvedené možno podľa navrhovateľa aplikovať aj na podania právneho zástupcu vedľajšieho účastníka, ktoré neobsahujú žiadne skutočnosti, vzťahujúce sa na predmet sporu, na skutočnosti, ktoré zostali medzi účastníkmi konania sporné a treba ich dokazovať a sú významné pre posúdenie veci samej. Činnosť vedľajšieho účastníka rozhodne nemožno z jeho pohľadu považovať za tak odborne náročnú, že by si vyžadovala úplné právnické vzdelanie, čo v rozhodnutí sp. zn. 10Co/110/2012 potvrdil aj Krajský súd v Žiline. Vyjadril presvedčenie, že skutočnosť, že súd účastníkovi právo na náhradu trov konania neprizná, sama o sebe neznamená popretie rovnosti podmienok v konkrétnom súdnom konaní, a ani odňatie procesného práva účastníka na zastúpenie advokátom, pričom na podporu svojej argumentácie spomenul rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6Co/329/2012, rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 14CoE/218/2012, rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5Co/98/2012, rozhodnutie Krajského súdu v Nitre sp. zn. 5Co/188/2012 a ďalšie. Vo veci nebolo podľa jeho názoru možné aplikovať ani ust. § 137 O.s.p., pretože združenie odporcu v konaní nezastupuje, v súvislosti s čím poukázal na právny názor Krajského súdu v Prešove vyjadrený v rozhodnutí sp. zn. 13Co/40/2012. Priznaním trov právneho zastúpenia vedľajšiemu účastníkovi by podľa jeho názoru došlo len k podpore nekorektného postupu zo strany združenia ako vedľajších účastníkov, keďže je prinajmenšom pozoruhodné, že na ochranu spotrebiteľa nevstupuje do všetkých konaní, ale len do tých, kde má záruku úspechu vo veci prostredníctvom jednoduchých opakovaných podaní.

K odvolaniu navrhovateľa sa vyjadril odporca a vedľajší účastník na strane odporcu prostredníctvom spoločného právneho zástupcu a navrhli napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v celom rozsahu potvrdiť ako dôvodný a správny a zároveň si uplatnili právo na náhradu trov odvolacieho konania za jeden úkon právnej služby (vyjadrenie k odvolaniu spolu s príslušným režijným paušálom) vo výške 130,87 Eur za odporcu a 130,88 Eur za vedľajšieho účastníka. V úvode zdôraznili, že plynutie času je objektívnou skutočnosťou a nakoľko je nárok navrhovateľa v celom rozsahu premlčaný podľa ust. § 101 Občianskeho zákonníka, bolo na mieste ho po aplikácii relevantného právneho kódexu, t.j. Občianskeho zákonníka, v celom rozsahu zamietnuť. Dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku zo dňa 14.06.2010 považovali vo vzťahu k hlavnej spotrebiteľskej zmluve za akcesorický právny úkon. Z uvedeného dôvodu je navrhovateľ pri uzatváraní takejto dohody bez akýchkoľvek pochybností v postavení dodávateľa, a preto zastával názor, že súd musí podrobiť každú spotrebiteľskú zmluvu, ktorú navrhovateľ uzatvára, kontrole v zmysle § 153 ods. 3 O.s.p. pri náležitej aplikácii spotrebiteľských

predpisov. Uzatvorenie takejto dohody je podľa ich názoru v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, nakoľko pri uzatváraní Dohody neboli dodržané princípy dobromyseľnosti, čestnosti a navrhovateľ využil omyl a lesť v snahe dosiahnuť predĺženie premlčacej doby. Predĺženie premlčacej doby pritom navrhovateľovi umožňuje účelové kapitalizovanie pohľadávky nárastom prislúšenstva v dôsledku plynutia času a spôsobí, že drvivá väčšina priemerných spotrebiteľov už v čase uplatnenia pohľadávky na súde nedisponuje prvotnými dokumentmi o uplatnenej pohľadávke a stráca tak aj teoretickú možnosť brániť sa. Navrhovateľ tak vo formulárových dohodách necháva dlžným spotrebiteľom uznávať pohľadávky v rozsahu takej sumy, na ktorú nemá v celom rozsahu platný právny titul, t.j. suma dlhu je vyššia ako skutočná pohľadávka podložená právnym titulom. Uzatvorením takejto dohody chce pre potreby súdneho konania navodiť dojem perfektosti pôvodných zmlúv a získať titul aj na vymáhanie súm, na ktoré nemá právny nárok a ktorých zaplatenie právnenému predchodcovi navrhovateľa, resp. navrhovateľovi zakladá spotrebiteľovi nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Poukázali na skutočnosť, že navrhovateľ sa v rámci predmetu podnikania dlhodobo zaoberá inkasovaním pohľadávok a takáto činnosť zahŕňa aj celé spektrum mimosúdnych úkonov, ktorých cieľom je dosiahnutie úhrady pohľadávky bez súdneho konania, resp. získanie čo najlepšej východiskovej pozície pre súdne konanie. Za známu považovali skutočnosť, že priemerný spotrebiteľ je nielen právne neznalý a neinformovaný, ale je súčasne mimoriadne manipulovateľný v situácii, keď sa dostane pod psychický tlak a sú u neho vyvolané emócie strachu a obáv, čo školená osoba pracujúca pre navrhovateľa ako inkasnú spoločnosť dokáže v rámci štandardizovanej procedúry bez ťažkostí dosiahnuť vhodným vystupovaním pri použití správnych slovných formulácií v určitom poradí. Dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku označili za kombináciu jednostranných a dvojstranných (dohoda o splátkach záväzku a dohoda o uzatvorení rozhodcovskej doložky) právnych úkonov upravujúcich právne vzťahy vyplývajúce zo spotrebiteľskej zmluvy. S ohľadom na predformulovaný obsah dohody mali vážne pochybnosti o tom, či skutočný prejav vôle dlžníka zodpovedal jeho obsahu. V rovine verejnoprávnej ochrany spotrebiteľa považovali okolnosti, za ktorých navrhovateľ uzatvára so spotrebiteľmi formulárové dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku, za nekalú obchodnú praktiku. Mali za to, že uzatvorenie takejto dohody je v rozpore s dobrými mravmi v zmysle ust. § 4 ods. 8 zákona o ochrane spotrebiteľa a pre jej nezrozumiteľnosť, neurčitosť, rozpor s dobrými mravmi a rozpor s kogentnými ustanoveniami spotrebiteľského práva ju označili za neplatnú, pričom obdobný právny názor zaujal Krajský súd v Prešove napr. v rozsudku č. k. 11Co/37/2012 - 88 zo dňa 07. júna 2012. Predĺženie premlčacej doby podľa ich názoru navrhovateľ so spotrebiteľmi nesporne dojednáva podľa ust. § 558 Občianskeho zákonníka, nakoľko odchyľne dojednania, ktoré by spotrebiteľovi neboli na prospech, sú neplatné, pričom v pochybnostiach je na mieste použiť výklad priaznivejší pre spotrebiteľa. Ďalej skonštatovali, že preukázateľná kumulácia nekalých obchodných praktík navrhovateľa v zmysle ust. § 7, § 8 ods. 1, 4 zákona o ochrane spotrebiteľa, ktoré odporujú dobrým mravom v zmysle ust. § 4 ods. 8 zákona o ochrane spotrebiteľa a ust. § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, súčasne s neurčitosťou predmetnej dohody, je dôvodom na posúdenie uznania dlhu ako neplatného právneho úkonu s poukazom na ust. § 39 a ust. § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Podľa ich názoru sa navrhovateľ v predmetnej veci nemôže dovolávať platnosti predloženej formulárovej dohody a teda ani právnych účinkov z nej plynúcich ani s poukazom na princíp ingorantia iuris non excusat uplatnením jeho dôsledkov v neprospech spotrebiteľa. Vychádzajúc z povahy spotrebiteľských právnych vzťahov realite praktického života a teda aj zdravému rozumu odporuje požiadavka na podrobnej znalosti právnych predpisov zo strany spotrebiteľa, preto neinformovanosť, resp. nedostatočná informovanosť v tejto oblasti nemôže byť spotrebiteľovi na ujmu. V nadväznosti na to zdôraznili, že záujmom vedľajšieho účastníka nie je zbaviť dlžníkov ich povinností za každú cenu ako to tvrdí navrhovateľ, keďže iba relevantne poukazuje na neplatnosť zmluvných dojednaní a premlčanie pohľadávok, ktoré nachádza v tak masovom meradle. Činnosť spotrebiteľského združenia pri tom nie je o získavaní finančného prospechu v podobe náhrady trov právneho zastúpenia, ale o hodnotovej orientácii a osobnom nasadení zainteresovaných, ktorí pracujú neraz bez odmeny, resp. dotujú činnosť združenia z vlastných prostriedkov. V závere zopakovali argumenty k dôvodnosti priznania náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi v totožnom znení, ako už predtým v odvolaní proti výroku rozsudku súdu prvého stupňa o priznaní náhrady trov konania odporcovi a vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu.

V doplnení svojho vyjadrenia odporca a vedľajší účastník na strane odporcu prostredníctvom spoločného právneho zástupcu uviedli, že podľa ust. § 23a ods. 2 zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa na spotrebiteľské zmluvy, ktoré neboli uzavreté podľa Občianskeho zákonníka, sa použijú primerane ustanovenia Občianskeho zákonníka, čo platí aj pre spotrebiteľské zmluvy uzatvorené podľa

Obchodného zákonníka. Ustanovenia spotrebiteľských zmlúv uvedené v Občianskom zákonníku, ako aj ostatných spotrebiteľských normách, sú vo vzťahu ku všetkým ostatným predpisom slovenského právneho poriadku ustanoveniami špeciálnymi a v prevažnej miere kogentnými, čo je dané tým, že konkrétne implementujú záväzné európske spotrebiteľské predpisy. Mali za to, že teória absolútneho obchodu pri posudzovaní úverových vzťahov musí ustúpiť špeciálnej spotrebiteľskej úprave, ktorá má svoj základ v Smernici rad 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, pričom pokiaľ by sa pripustil opak, vytvorila by sa dvojkoľajnosť pri posudzovaní spotrebiteľských vzťahov. V danej súvislosti konštatovali, že dojednanie o použití všeobecnej úpravy záväzkov podľa Obchodného zákonníka, t.j. právneho kódexu určeného pre podnikateľov, je potrebné posúdiť ako neprijateľnú zmluvnú podmienku. Použitie Obchodného zákonníka ako podpornej právnej úpravy pri spotrebiteľských vzťahoch považovali jednoznačne pre spotrebiteľa za znevýhodňujúce, a naopak dostávajúce dodávateľa do ešte výhodnejšieho postavenia. Vyjadrili presvedčenie, že pokiaľ by mal zákonodarca v úmysle vylúčiť z pôsobnosti smernice 93/13/EHS iba spotrebiteľské úvery alebo poskytovanie všetkých ostatných úverov, ktoré nespĺňajú charakter spotrebiteľských úverov, bol by tak výslovne urobil. S poukazom na uvedené zastávali názor, že každá zmluva o spotrebiteľskom úvere bez ohľadu na formu a typ spotrebiteľského úveru sa vždy spravuje špeciálnymi ustanoveniami o spotrebiteľských zmluvách a podporne Občianskym zákonníkom. V súvislosti s podaním doplnenia vyjadrenia k odvolaniu navrhovateľa si uplatnili náhradu trov odvolacieho konania za jeden úkon právnej služby spolu s režijným paušálom v celovej výške 261,75 Eur.

K vyjadreniu odporcu a vedľajšieho účastníka na strane odporcu k odvolaniu a k doplneniu ich vyjadrenia navrhovateľ uviedol, že trvá na podanom odvolaní zo dňa 08.07.2013 proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa a preto navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok preskúmal a v zmysle ust. 220 O.s.p. ho zmenil tak, že vyhovie návrhu navrhovateľa v plnom rozsahu.

Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v zmysle ust. § 212 ods. 1 O.s.p a zistil, že rozsudok súdu prvého stupňa je potrebné čo do veci samej potvrdiť podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p., pretože je z meritórneho hľadiska vecne správny, zároveň v časti rozhodnutia o náhrade trov konania dospel k záveru, že v tejto časti je potrebné napadnuté rozhodnutie zmeniť podľa ust. § 220 O.s.p.. Rozhodol bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 214 ods. 2 O.s.p., podľa ktorého netreba nariaďovať pojednávanie odvolacieho súdu.

Procesný postup súdu prvého stupňa, rovnako ako aj jeho právne posúdenie vo veci samej, odvolací súd po preskúmaní veci vyhodnotil ako zákonný a správny. Odvolací súd sa stotožňuje s právnym názorom súdu prvého stupňa, že právny vzťah, založený medzi účastníkmi konania na základe "Zmluvy o úvere a ďalších úverových produktoch" zo dňa 21.05.2008 (ďalej len zmluva o úvere), treba považovať za zmluvu spotrebiteľskú v zmysle ust. § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, a to i napriek tomu, že ide o zmluvu uzavretú podľa ustanovení Obchodného zákonníka. Vzhľadom k vzneseniu námietky premlčania zo strany vedľajšieho účastníka na strane odporcu, ktorý do konania vstúpil z vlastnej iniciatívy, a pripojenie sa odporcu k takto vznesej námietke, sa súd prvého stupňa odôvodnene zaoberal v prvom rade otázkou, či nárok navrhovateľa je alebo nie je premlčaný.

Z obsahu spisu nepochybne vyplýva, že podľa zmluvy o úvere mal odporca poskytnutý úver splatiť do 21.06.2014, nakoľko však tento riadne nesplácal a dostal sa do omeškania so splácaním viac ako troch splátok, došlo k zosplateniu celého úveru ku dňu 27.10.2008. Z uvedeného je zrejmé, že pôvodný veriteľ mohol právo na zaplatenie dlžnej sumy voči odporcovi po prvýkrát uplatniť dňa 28.10.2008, pričom na plynutie premlčacej doby, ktorej posledný deň v tomto prípade pripadol na 27.10.2011, nemalo vplyv postúpenie pohľadávky pôvodného veriteľa odporcu na navrhovateľa s poukazom na ust. § 111 Občianskeho zákonníka. Vzhľadom k tomu, že návrh na začatie konania podal navrhovateľ až dňa 09.08.2012, t.j. po uplynutí premlčacej doby, súd prvého stupňa návrh správne ako premlčaný zamietol.

Pokiaľ ide navrhovateľom predloženú Dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku zo dňa 14.06.2010 (ďalej len dohoda), podpísanú odporcom, odvolací súd zhodne s názorom súdu prvého stupňa dospel k záveru, že túto treba považovať za neplatnú. Odvolací súd rovnako zastáva názor, že na jej základe nemohlo dôjsť k účinnému uznaniu záväzku s následkami predĺženia premlčacej

lehoty na dobu 10 rokov. Vychádzajúc zo skutkových okolností, za akých navrhovateľ dáva podpisovať spotrebiteľom uvedenú listinu, keď jej obsah je predformulovaný a prehlásenie dlžníka o vedomosti o premlčaní dlhu a jeho následkoch zo systematického hľadiska nesprávne umiestnené, pričom k podpisu takéhoto dokumentu so závažnými právnymi následkami neraz dochádza na základe telefonického naliehania pod časovým nátlakom, možno celkom odôvodnene predpokladať, že dotknutí spotrebiteľia nemajú žiadnu vedomosť o tom, že podpisujú aj uznanie záväzku, resp. o tom, či tento záväzok je alebo nie je premlčaný. Uvedený postup nakoniec vo svojej výpovedi potvrdil aj odporca, ktorý mal dohodu pod hrozbou vymáhania podpísať na pumpe pri stretnutí s pracovníkom navrhovateľa v trvaní 2 - 3 minút, pričom vôbec si nebol vedomý toho, že podpisoval súčasne aj uznanie dlhu.

Preto odvolací súd dospel k záveru, že vyššie popísané konanie napĺňa znaky konania, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, pretože navrhovateľ využitím mylných informácií dosiahol uznanie dlhu v záujme predĺženia premlčacej doby, i keď odporca podľa všetkého nemal vôbec vedomosť a ani vôľu takéto vyhlásenie urobiť a spôsobiť ním navrhovateľom zamýšľané právne následky. Odporca mal záujem v danej faktickej situácii, ktorú vyvolal navrhovateľ naliehaním na uskutočnenie osobného stretnutia v záujme doriešenia predmetnej záležitosti, nanajvýš dohodnúť sa za účelom vyhnutia sa exekučnému konaniu na splácaní svojho dlhu v splátkach, musel však podpísať celý formulár, pričom ako priemerný spotrebiteľ nemohol v komplexnosti tušiť význam toho, čo podpisuje.

Aj podľa názoru odvolacieho súdu je evidentné, že úmyslom navrhovateľa bolo zabezpečiť si pre seba právne isté postavenie na úkor nevedomosti odporcu ako spotrebiteľa. Takéto konanie odvolací súd považuje za nekalú obchodnú praktiku v zmysle ust. § 8 ods. 4 citovaného zákona, zároveň pri takomto konaní možno identifikovať jeho rozpor s dobrými mravmi v zmysle ust. § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, preto predmetný úkon, obdobne ako súd prvého stupňa, považuje za neplatný v zmysle ust. § 39 Občianskeho zákonníka. Napriek skutočnosti, že uvedená praktika podstatne zasahuje do práv spotrebiteľa a môže podstatne narušiť jeho ekonomické správanie, navrhovateľ pri jej uplatňovaní postupoval v rozpore s požiadavkou odbornej starostlivosti. Uvedené vyplýva okrem iného z toho, že formulácia o vedomosti odporcu o premlčaní dlhu a jeho následkoch i v prípade, že dlh nie je premlčaný, je predtlačaná na všetkých dohodách bez rozlíšenia, či v čase, keď sa dlh "uznáva", tento v skutočnosti je alebo nie je premlčaný (čo platí aj v prejednávanej veci), naviac toto prehlásenie je celkom nenápadne a nelogicky umiestnené v rámci bodu 3 dohody, pojednávajúceho o forme splatenia záväzku (a nie v bode 2 dohody o uznaní záväzku). Nakoľko vyššie konkretizované uznanie záväzku za strany odporcu má charakter nekalej obchodnej praktiky, je neplatné, preto treba námietku uplynutia zákonnej trojročnej premlčacej doby, vznesenú vedľajším účastníkom na strane odporcu, ku ktorej sa súčasne pripojil i odporca, považovať za dôvodnú.

Vzhľadom k vyššie uvedenému, keď odvolacie námietky navrhovateľa odvolací súd nepovažoval za dôvodné, rozsudok súdu prvého stupňa čo do veci samej v súlade s ust. § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

Odvolací súd vyhodnotil odvolanie navrhovateľa ako nedôvodné aj v časti, v ktorej napadol výroku rozsudku súdu prvého stupňa o náhrade trov konania domáhajúc sa, aby vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu náhrada trov konania nebola priznaná, vo vzťahu k trovám právneho zastúpenia odporcu navrhol uplatniť moderačné oprávnenie v zmysle ust. § 150 ods. 1 O.s.p.. Nestotožnil sa tak s námietkami navrhovateľa, v zmysle ktorých trovy konania vedľajšieho účastníka nemožno považovať za trovy účelne vynaložené na uplatňovanie alebo bránenie práva. Vedľajší účastník má právo na náhradu trov konania ako rovnocenný účastník konania, pretože sa ide o konanie, do ktorého vstúpil v záujme ochrany spotrebiteľa (odporcu), čím mu v prípade úspechu nemožno uprieť právo na náhradu trov konania, keďže bol zastúpený právnym zástupcom. Z obsahu spisu mal odvolací súd za preukázané, že vedľajší účastník do konania zákonným spôsobom vstúpil, právny zástupca zastúpenie riadne prevzal, vo veci podal vyjadrenie k návrhu na začatie konania, v ktorom vzniesol námietku premlčania, vedúcu v konečnom dôsledku k procesnému úspechu odporcu v plnom rozsahu, a tak niet dôvodu na nepriznanie náhrady trov právneho zastúpenia vedľajšiemu účastníkovi.

V konaní vo vzťahu k odporcovi nebol podľa názoru odvolacieho súdu dôvod na aplikáciu ust. § 150 ods. 1 O.s.p., podľa ktorého, ak sú dôvody hodné osobitného zreteľa, nemusí súd výnimočne náhradu trov konania celkom alebo sčasti priznať, ako to v odvolaní navrhol navrhovateľ. Pre aplikáciu tohto zákonného ustanovenia sa vyžaduje, aby sa jednalo o celkom výnimočný prípad. Okolnosť uvádzaná navrhovateľom, že odporca a vedľajší účastník sú zastúpení tým istým právnym zástupcom, nespĺňa taký znak výnimočnosti, aby tento mohol byť relevantným dôvodom pre navrhovateľom požadované využitie moderačného práva súdu. Ohľadom uplatnených trov právneho zastúpenia odporcu a vedľajšieho účastníka na strane odporcu odvolací súd dopĺňa, že právny zástupca za žiadny z vykonaných úkonov nežiadal o priznanie duplicitnej odmeny, a preto ním vykonaný úkon (účasť na pojednávaní dňa 20.05.2013) aj odvolací súd hodnotil za účelne vykonaný, smerujúci k úspechu odporcu v konaní. Odhliadnuc od uvedeného odvolací súd upriamuje pozornosť navrhovateľa na skutočnosť, že dôsledná aplikácia ust. § 13 ods. 2 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. (o znížení odmeny pri spoločnom zastupovaní dvoch alebo viacerých osôb na 50 %) v rámci rozhodovania o náhrade trov právneho zastúpenia vedie k stanoveniu rovnakej výšky náhrady, v akej by bola za týchto procesných okolností priznaná i samotnému vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu (t.j. aj keby jeho právny zástupca súčasne nezastupoval odporcu).

Odvolací súd naopak ako dôvodné vyhodnotil odvolanie odporcu a vedľajšieho účastníka proti výroku rozsudku súdu prvého stupňa o náhrade trov konania. Po preskúmaní veci totiž dospel k záveru, že určenie výšky náhrady trov konania odporcu a vedľajšieho účastníka na strane odporcu súdom prvého stupňa je nesprávne, nakoľko tento pri jej výpočte nevychádzal zo správnej výšky tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby. Pri tarifnej hodnote vo výške 9.949,66 Eur je totiž základná sadzba tarifnej odmeny s poukazom na ust. § 10 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, platnej a účinnej a čase realizácie úkonu (ďalej len vyhláška) vo výške 253,94 Eur, a nie 151,05 Eur, z čoho vychádzal súd prvého stupňa.

Pokiaľ ide o úkony vykonané právnym zástupcom vedľajšieho účastníka v čase pred udelením plnomocenstva zo strany odporcu, za tieto vedľajšiemu účastníkovi v zmysle ust. § 142 ods. 1 O.s.p. prislúcha náhrada trov právneho zastúpenia v celkovej výške 523,14 Eur, a to za dva úkony právnej služby: 1. prevzatie a príprava zastúpenia (rok 2012) vo výške 253,94 Eur podľa ust. § 14 ods. 1 písm. a) vyhlášky a 2. písomné podanie na súd - vyjadrenie (07.12.20102) vo výške 253,94 Eur podľa ust. § 14 ods. 1 písm. b) vyhlášky, k tomu 2x režijný paušál vo výške 7,63 Eur v zmysle ust. § 16 ods. 3 vyhlášky. Spolu teda trovy právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka v konaní pred súdom prvého stupňa predstavujú sumu 523,14 Eur.

Pokiaľ ide o úkony vykonané právnym zástupcom pri spoločnom zastupovaní odporcu a vedľajšieho účastníka na strane odporcu, a to prostredníctvom splnomocneného substitúta, za tieto odporcovi a vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu v zmysle ust. § 142 ods. 1 O.s.p. prislúcha náhrada trov právneho zastúpenia, a to za jeden úkon právnej služby: 1. účasť na pojednávaní (20.05.2013) vo výške 253,94 Eur (2 x 126,97 Eur) podľa ust. § 14 ods. 1 písm. c) v spojení s ust. § 13 ods. 2 vyhlášky (zníženie odmeny o 50 % pri zastupovaní dvoch alebo viacerých osôb), k tomu 1x režijný paušál vo výške 7,81 Eur a DPH zo sumy 261,75 Eur, čo predstavuje 52,35 Eur, spolu teda trovy spoločného právneho zastúpenia odporcu a vedľajšieho účastníka na strane odporcu v konaní pred súdom prvého stupňa predstavujú sumu 314,10 Eur. K tomu odvolací súd odporcovi a vedľajšiemu účastníkovi v rámci náhrady trov právneho zastúpenia prvostupňového konania priznal aj náhradu cestovného za cestu na pojednávanie dňa 20.05.2013 (240 km pri spotrebe 6,5 l na 100 km a cene za liter paliva vo výške 1,36 Eur) vo výške 10,86 Eur a s tým súvisiacu náhradu za stratu času (10 polhodín á 13,01 Eur) vo výške 21,68 Eur (1/6 z celkovej sumy cestovného vo výške 65,14 Eur, ako aj celkovej náhrady za stratu času 130,10 Eur, nakoľko v daný deň sa právny zástupca zúčastnil na súde prvého stupňa celkovo šiestich pojednávaní).

Vychádzajúc z vyššie uvedeného odvolací súd s poukazom na ust. § 220 O.s.p. zmenil výrok napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa o náhrade trov konania a zaviazal neúspešného navrhovateľa na zaplatenie náhrady trov právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka na strane odporcu

vo výške 523,14 Eur, ako aj náhrady trov spoločného právneho zastúpenia odporcu a vedľajšieho účastníka na strane odporcu vo výške 346,46 Eur.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ust. § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 142 ods. 1 O.s.p., kedy odporcovi a vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu, ktorí boli v odvolacom konaní procesne úspešní a trovy odvolacieho konania si riadne uplatnili, bola priznaná náhrada trov odvolacieho konania voči neúspešnému navrhovateľovi v celkovej výške 277,86 Eur. Priznaná náhrada trov odvolacieho konania pozostáva z: 1. odmeny za úkon právnej služby - vyjadrenie k odvolaniu zo dňa 28.08.2013 podľa ust. § 13a ods. 1 písm. c) v spojení s ust. § 13 ods. 2 vyhlášky vo výške 253,94 Eur (resp. 126,97 Eur x 2), k tomu príslušný režijný paušál vo výške 7,81 Eur podľa ust. § 16 ods. 3 vyhlášky, keďže napadnutý rozsudok bol čo do vecí samej potvrdený, a z 2. odmeny za úkon právnej služby - odvolanie zo dňa 03.07.2013 proti výroku rozsudku súdu prvého stupňa o náhrade trov konania podľa ust. § 13a ods. 2 písm. b) vyhlášky v spojení s ust. § 13 ods. 2 vyhlášky vo výške jednej polovice základnej sadzby tarifnej odmeny, t. j. vo výške 8,30 Eur (v danom prípade odvolanie bolo podané len proti výroku o náhrade trov konania odporcu a vedľajšieho účastníka, teda rozhodujúca je suma, ktorú žiadali ako nárok uplatňovaný v odvolaní, a to trovy konania v celkovej výške 869,78 Eur, t.j. o 126,01 Eur viac ako im bolo pôvodne priznané), k tomu príslušný režijný paušál vo výške 7,81 Eur podľa ust. § 16 ods. 3 vyhlášky, keďže odporca a vedľajší účastník na strane odporcu dosiahli v odvolacom konaní procesný úspech v plnom rozsahu aj pokiaľ ide o napadnutie rozhodnutia v časti výroku o náhrade trov konania. Odvolací súd nepriznal odporcovi a vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu náhradu trov odvolacieho konania za nimi uplatnený úkon právnej pomoci - doplnenie vyjadrenia k odvolaniu zo dňa 20.11.2013, doručený odvolaciemu súdu dňa 22.11.2013, vo výške 253,94 Eur a k tomu prináležiaci uplatnený paušál vo výške 7,81 Eur, pretože tieto vzniknuté trovy vyhodnotil ako nevhodné a neúčelne vynaložené. Odporca a vedľajší účastník totiž mali zákonnú možnosť sa k podanému odvolaniu písomne vyjadriť, ktorú aj využili a to podaním písomného vyjadrenia zo dňa 28.08.2013. V predmetnom podaní sa mohli vyjadriť ku všetkým rozhodujúcim skutočnostiam, ktoré boli navrhovateľom ako odvolacie dôvody uplatnené a ktoré považovali za potrebné uviesť za účelom bránenia práva odporcu, teda z hľadiska účelnosti a efektivity v ňom mali možnosť uviesť aj tie skutočnosti, ktoré následne uvádzali v doplnení vyjadrenia, pretože žiadne ďalšie podanie navrhovateľa, ako reakcia na ich prvotné písomné vyjadrenie, im už doručovaná nebola. Pokiaľ sa rozhodli postupovať iným spôsobom, niet zákonného dôvodu pripísať vznik týchto trov na ťarchu účastníka, ktorému v konaní vznikla povinnosť nahradiť ich trovy.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.